

A városmajori plebánia 1933. v.

El kell tekinteni a kronológikus sorrendtől a főváros katolikus plébániáinak ismertetésében erre az egy alkalomra, mikor az időrend megkerülésével valamivel előbbre hozzuk azt a városmajori plébániát, amely csak később került volna sorra.

Az ünnepi alkalom, az új plébániatemplom felszentelése azonban valamiképpen parancsolólag kiragadta a megszokott sorrendből a budapesti egyházi életnek ezt a fontos táborállását.

Mikor a városmajori egyházközség pünkösdi napján új templomot szentel, rövid, de küzdelmes és eredményekkel teljes életre tekinthet vissza. A kisegítő kápolnaegyesület látta meg még a világháború utolsó éve alatt azt a fontos pozíciót, amelyet a Városmajor környéke jelent és igazán nehéz körülmények között abban az időben, amikor már a lelki depresszió lett urrá majdnem mindenfelé, az öskeresztény egyház hitével egy bérház szuterénjében létesített kápolnát, amelyben az első ünnepi istentiszteletet 1918 szeptember 18-án tartották meg. A következő zavaros időkben és különösen a kommunizmus alatt ez az eldugott kápolna, ez a katakomba valami olyan lelki életnek vált a forrásává, amely életet kért és mikor jöttek a jobb idők, hamarosan fölépült a Városmajor plébániatemploma a küzdelmekben megedzett hívek áldozatkészségéből. Letették alapkövét, majd 1923 karácsonyának előestéjén Mészáros János érseki helynök benedíkalhatta azt az igazán kedves és bensőséges erdei templomot, amelyet Arkay Aladár elgondolása emelt azoknak a buzgó híveknek, akik további áldozatkészséggel lehetővé tették, hogy a teljesen felszentelt templomot 1925 szeptember 8-án néhai Csernoch János biboros-hercegprímás felszentelhesse. A krónikás nem tudja megmondani, hogy a poétikus környezet, a templom szépsége, a lelkipásztorok buzgósa, vagy a hívek fölgülladt lelki élete volt-e az oka, de annyi bizonyos, hogy a Városmajor erdei temploma nagyon hamar szűknek bizonyult. És hogy sikerült új és megfelelő befogadóképességű templomot építeni, abban bizonyára minden faktor egyesült. Mert külső segítségre nem igen lehetett számítani, de a Városmajor egyházközség templomépítési bizottságának tagjait fűtötte az a lelkes hit, amely tetteket

Budapestre vonatkozó ujságcikkek			
Szerző:			
Cím: <i>A városmajori plebánia</i>			
Forrás: <i>Személyi levelezés</i>			
<i>Budapest</i>	<i>1933 VI/7</i>		
(Hely)	(Idő)	(Köt. v. füz.)	(Oldal)

tudott eredményezni. A közreműködők nagy önzetlensége nélkül nem lehetett volna elérni azt az eredményt, hogy egy 1900 befogadása templom épüljön a fővárosban, tisztán a mondhatni, filières adományokból.

Ez csak úgy volt lehetséges, hogy az építés adminisztrálásánál önzetlenül működtek közre az építőbizottság tagjai: Hochenburger Antal nyug. altábornagy-hadbíró, az egyházközség világi elnöke, Bogsch Géza nyug. államtitkár, az egyházközség világi alelnöke, Arkay Bertalan tervező műépítész, Cziegler Géza kormányfőtanácsos, építész, mint ellenőrző szakértő, Folly Róbert statikai mérnök, aki az egész építésnél a statikai számításokat végezte, Pétergál Henrik dr. főgimnáziumi tanár, aki a titkári teendőket látta el és Forró Imre nyug. főigazgató, mint templomgondnok. De bármilyen nagy is az érdemük, nem

lehet elfeledkezni arról a munkáról, amelyet az egyházközség kebelében működő egyesületek, különösen maga az egyházközségi tanács, az Oltáregyesület és a buzgó róli kongreganisták végeztek, akik megtalálták a szívhezszóló buzditást az áldozatra kész hívek összességéhez. Így jött létre a főváros egyik legszebb temploma, Arkay Bertalan nagyszabású műve, amelynek művész kiképzéséhez Sztéhló Lily festőművész, üvegfestményein kívül Molnár Cz. Pál, Gábor István és Pékáry István járultak hozzá.

De az új templom nemcsak művész szépséges lesz, hanem keret is olyan lelki életnek, amelyhez hasonló keveset lehet találni még az örvendetesen föllendült fővárosi hitéleten is. Csak egy számot mondok, a 4500 lélek szám mellett 52.000 az évi áldozások száma.

Ezt csak akkor lehet elérni, ha igazán intenzív és bensőséges lelkipásztori működés folyik, karöltve az egyesületi élettel. Meg van szervezve a plébánia területén minden fontos hitbuzgalmi és társadalmi katolikus egyesület, amelyet vezetésében Kriegs-Au Emil plébánosnak, Reimann Özséb segédlelkész, Karl Lajos hitoktató és Hubert Frigyes hittanár vannak a segítségére. Természetesen nem maradt el a karitatív működés sem, amelyet az

egyházközség a Szociális Missziótársulattal karöltve végez és amelynek lelke Sárolyi Jánosné, altábornagy özvegye.

Kriegs-Au Emil pápai kamarás jóformán megalakulása óta vezeti azt a lelki életet, amely a városmajori egyházközségben és plébánián folyik. Aránylag fiatalember, 1881-ben született és nem mindjárt a gimnázium elvégzése után ment a papi pályára, csak később találta meg hivatását. A fiatal kispapnak Prohászka Ottokár volt a lelki vezetője és a prohászka szellemről átítatva nyerte felszentelését 1908-ban. Néhány évi vidéki káplánkodás után 1913-ban került Budapestre az Angyalföldre, ahol nemcsak lelkipásztori, hanem szociális munkát is végzett és ott látta meg és élte át azokat a nagy problémákat, amelyek a fővárosi lelkipásztorok között főlmerültek. Az új városmajori egyházközség megalakítása után annak élére került és ott fejlesztette ki az intenzív hitéletet, amelyet ország-szerte is élesztett misztikus jellegű, bensőséges hangú könyveinek megírásával. Erdemei elismerésül a pápa 1928-ban kamarásává nevezte ki.

ztályozás

726.5

Városmajori r. katl. templom
"1918"; "1925/1933"

Személy:

Helyszám:

da NV., Közp. városháza — 1896/50